

[Statsministeren]

Der er noget ganske særligt forbundet med den forespørgsel, Folketinget behandler i dag. Forespørgslen har en vis historisk karakter, og det hænger sammen med, at den er stillet af hr. Svend Auken og hr. Gert Petersen i fællesskab. Det er også disse to, der som deres gruppers ordførere har skrevet den dagsorden, som er blevet fremsat. Det skal man lægge mærke til.

Her præsenterer sig i Folketinget i dag et nyt makkerpar, og det er det makkerpar, som tilbyder sig om kort tid med en ny regering og med, hvad der ganske utvivlsomt også er en ny politik. Det er virkelig skelsættende, og derfor synes jeg sådan set, at det var så synd, at der var så få socialdemokrater og SF'ere til stede her i salen for at overvære denne betydningsfulde formøling og for at høre de to skyggetrøntaler. Men den politiske interesse er jo ikke, hvad den har været her i landet.

Jeg opfatter dagsordenen som en mistillidsdagsorden, det skal jeg sige for al sikkerheds skyld, og regeringen vil ikke kunne modtage dagsordenen. På den anden side har jeg forstået, at øvrige partier ikke har fundet det nødvendigt at fremsætte nogen afværgedagsorden. Det må altså være, fordi de andre partier ikke rigtig synes, der er noget, der er grund til at afværge, og det noterer jeg så med tilfredshed.

Når man studerer teksten i S' og SFs fælles dagsorden, synes jeg, at det på trods af de mange ord springer klart frem, at de to partier endnu nok har haft for kort tid sammen til at formulere en konsekvent og klar politik. Der skal nok mere tid til, men det vil jo også blive indrømmet. De to partier får formentlig sommeren og efteråret til sammen at udpensle i flere detaljer, hvad det er, de sammen så gerne vil udtrykke og stå for. Jeg ser i Jyllands-Posten i dag en opinionsundersøgelse, som viser, at de fleste vælgere ikke ønsker valg her i foråret, men hellere vil, at det sker i valgperiodens slutning til efteråret, og jeg kan jo med glæde konstatere, at regeringens standpunkt i denne sag altså også har befolkningens flertal bag sig.

Ellers må jeg sige, at der er en hel del i dagsordenen, som er et nydeligt ekko af regeringens handlingsplaner vedrørende eksportfremme og min tale i dag. Der er en række enkeltheder, som vi slet ikke er uenige om, og så kan man måske føje til, at det go-

de er ikke nyt, og at det nye heller ikke er så godt.

Det er naturligvis det, vi er afgørende uenige om. Det er f.eks. tanken om, at vi skal igangsætte offentlig produktion af varer med henblik på eksport. Regeringen har den opfattelse, at det offentlige skal bistå og hjælpe. Det offentlige skal gå ind, hvor det offentlige kan støtte. Men vi har også den opfattelse, at det offentlige ikke i stor stil skal begynde at stå for egentlig vareproduktion. Det forstod jeg på hr. Gert Petersens indlæg at forslagsstillerne mener er vejen frem. Det er kommunerne, som nu skal tage fat på at producere varer og, som hr. Gert Petersen sagde, særlig med henblik på eksport.

Her er vi afgørende uenige. Jeg tror ikke, det ville være en god idé, at det offentlige stod for vareproduktion, ligesom man kender i f.eks. en række lande østpå, der har betydelige vanskeligheder med den internationale samhandel.

Fru Jytte Hilden stillede mig et spørgsmål i anledning af en artikel i Ingeniøren, jeg tror for den 10. april i år, hvor civilingeniør, lektor, dr.phil. Gunnar Sørensen fra Aarhus Universitet har nogle kritiske betragtninger om risici, som kan være forbundet med den danske EF-forskning. Det har jeg noteret mig. Jeg har allerede drøftet spørgsmålet med undervisningsministeren, og jeg kan roligt sige, at vi skal være overordentlig opmærksom på, at vi med vore forholdsvis små videnskabelige institutter ikke bliver løbet over ende i samarbejdet med de større i udlandet. Det råd, Karl Erik Thomsen giver i artiklen, tror jeg er rigtigt: videninstitutterne her i landet skal gøre mere for at finde industrielle samarbejdspartnere her i Danmark, og initiativet må ofte gerne komme fra industrien selv. Det tror jeg er et godt råd.

Men regeringen har forhåbninger om, at vi kan få meget ud af EF-forskningen. Hvis vi tager et stort projekt, ESPRIT, der jo drejer sig om informationsteknologierne, så forholder det sig således, at vi får 4 pct. af kontrakterne, men betaler kun 2 pct., og på samme måde stort set i det, der kaldes BRITE-projektet. Dér får vi 3,9 pct., altså igen næsten 4 pct., og betaler ca. det halve. Jeg tror, Danmark kommer rigtig godt med på disse områder.

Fru Jytte Hilden stillede mig i et senere indlæg nogle meget spændende, men også